

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z wniosku M. A.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 20 maja 2020 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 grudnia 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 czerwca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. przyznał wnioskodawcy M. A. prawo do emerytury, przy czym zawiesił jej wypłatę z powodu kontynuowania przez ubezpieczonego zatrudnienia (na terenie Wielkiej Brytanii).

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 5 marca 2018 r. oddalił odwołanie wnioskodawcy, a Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 10 grudnia 2018 r. oddalił jego apelację.

Skargę kasacyjną wywiódł wnioskodawca, zarzucił wyrokowi Sądu odwoławczego naruszenie art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o

emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 5b Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego poprzez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że art. 103a ustawy emerytalnej dotyczy wszystkich emerytów, niezależnie od tego czy stosunek pracy realizują w Polsce, czy poza jej granicami, podczas gdy przepis ten nie odnosi się emerytów świadczących pracę poza Polską i zastosowana przez Sąd Apelacyjny wykładnia przepisu narusza zasadę równego traktowania świadczeń, z uwagi na wstrzymanie wypłaty emerytury skarżącemu w Polsce z uwagi na wymóg w prawie krajowym dotyczący konieczności rezygnacji z zatrudnienia, podczas gdy w prawie brytyjskim skarżący otrzymał emeryturę pomimo pozostawania przez niego w stosunku pracy.

W ocenie wnioskodawcy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, co uzasadnia jej przyjęcie do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie spełnia kryteriów z art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Zagadnienie prawne, na którym zasadza się rozpoznawana sprawa było już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. W analogicznej sprawie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 grudnia 2018 r., I UK 339/17, OSNP 2019 nr 6, poz. 77; orzekł, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu, gdy ubezpieczony kontynuuje bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy zatrudnienie w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej (art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm., w związku z art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/04 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, Dz.U. UE. Polskie wydanie specjalne Rozdział 05, Tom 05, s. 72 ze zm.). W judykacie tym szczegółowo wyjaśniono i zinterpretowano art. 103a ustawy emerytalnej.

Przedstawione racje mają znaczenie, jeśli weźmie się pod uwagę, że w ocenie skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Kategoria

prawna, do której odwołuje się wnioskodawca, została wyznaczona niedookreślonym zwrotem. Powszechnie przyjmuje się, że oczywista trafność skargi kasacyjnej ma miejsce wówczas, jeśli dla przeciętnego prawnika, jest ona niewątpliwa, z góry widoczna, bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez sprawdzania i oceny dowodów. Zapatrywanie to powinno wystąpić już w trakcie przedsądu, czyli wstępnego badania skargi kasacyjnej, gdyż na tym etapie procedowania rolą Sadu Najwyższego nie jest szczegółowe badanie zgłoszonych podstaw zaskarżenia. Kierując się tymi kryteriami, mając na uwadze, że sporna kwestia prawna została już przez Sąd Najwyższy wyjaśniona (nie po myśli wnioskodawcy), trudno uznać, że zgłoszona w skardze kasacyjnej podstawa zaskarżenia jest oczywiście uzasadniona.

Dlatego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c i art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. orzekł jak w sentencji.